Ροζέ Βιτράκ, *Βικτόρ ή Τα παιδιά στην εξουσία*
Ανοιχτό Θέατρο

Ο Γιώργος Μιχαηλίδης έθεσε το ερώτημα της σκηνικής ισχύος ενός έργου άκρως πρωτοποριακού για την εποχή που γράφτηκε (1928) και το απάντησε καταφατικά. Ο *Βικτόρ*, η τραγική γκροτέσκ φάρσα του Βιτράκ, παρά τον κανόνα που θέλει τις ακραίες αιχμές των εκάστοτε πρωτοποριών θνησιγενείς, διατηρεί ακέραια την οξύτητά του, πράγμα που αποτυπώθηκε με ενάργεια στην παράσταση του Ανοιχτού Θεάτρου.

Ο Βικτόρ, το υπερφυσικό παιδί που μεγαλώνει, ωριμάζει, γερνά και πεθαίνει εν μια νυκτί, λειτουργεί ως καταλύτης, καθώς εκπροσωπεί το μέλλον ενός γερασμένου κόσμου υποκριτικών συμβάσεων, καταδικασμένου σε θάνατο. Το έργο εξακολουθεί να διατηρεί τη φρεσκάδα του για λόγους τόσο θεατρικούς, όσο και πραγματικούς. Ο κόσμος που επέπρωτο να πεθάνει από το 1928, αν και μεταλλάσσεται δραστικά, εν πολλοίς αντέχει ακόμη. Ο σύγχρονος νεοσυντηρητισμός αντέχει ίσως ακόμη λιγότερο την εξουσία της αθωότητας που δεν ορρωδεί προ ουδενός από εκείνον του ’28, καθώς σήμερα προβάλλει ως η μόνη αναγκαία μη-λύση. Αν ο Βικτόρ του Βιτράκ διέλυε τον κόσμο του πριν ακολουθήσει τη μοίρα του θανάτου με τη μορφή της Ida Mortemar, ο σύγχρονος Βικτόρ διαλύει τον κόσμο συλλήβδην.

Υπό αυτήν την έννοια ήταν επιτυχής η επιλογή του Γιώργου Μιχαηλίδη να ωθήσει τη σκηνοθεσία μακριά από την αποτύπωση συγκεκριμένου αστικού ήθους, είτε της εποχής του έργου, είτε της σημερινής και να το φωτίσει μέσα από την ακρότητα της θεατρικής σύμβασης, μεγεθύνοντας το σκληρό εφιαλτικό γκροτέσκ, χωρίς να αρνηθεί την κωμική του φύση. Αποκορύφωμα της επιλογής η επιβλητική φιγούρα της Ίντα – Νεκρουά, στη μετάφραση του Αλέξανδρου Κοέν- που παίχτηκε έξοχα, με μακάβριο μέγεθος από τον Γιώργο Στριφτάρη.

Εναρμονισμένη με τη σκηνοθετική κατεύθυνση η υπερβάλλουσα, φλούο και σχολαστικά μελετημένη, χρωματική πανδαισία που φιλοτέχνησε η Αγνή Ντούτση με τα σκηνικά και τα κοστούμια της.

Ο Δάνης Κατρανίδης, αν απέφευγε την υπερβολική ταχυλογία στο πρώτο μέρος, θα ισορροπούσε στερεότερα, καθώς διαθέτει με το παραπάνω την υφέρπουσα διαολιά που δεν είναι παρά το θανάσιμο μεταμφιεσμένο “taendium vitae”, ενώ στο δεύτερο μέρος πλάθει ολοκληρωμένα τη θανάσιμη παραίτηση χωρίς να χάνει το εξωστρεφές παιγνιώδες φαρσικό στοιχείο. Ο Ηλίας Λογοθέτης και η Αφροδίτη Γρηγοριάδου αξιοποιούν τη σκηνική τους πείρα στο έπακρον πλάθοντας τους τρομερούς γονείς με ένταση και ακρίβεια, θεϊκά παράταιροι και γι’ αυτό τόσο εναρμονισμένοι. Η εξωστρεφής “τρέλλα” του ενός αποκαλύπτει μια φιλοσοφική άβυσσο που καλύπτει η ανοηταίνουσα ψυχραιμία της άλλης. Ο Γιώργος Τσιτσόπουλος χτίζει μεθοδικά αλλά προβάλλει σε μεγέθυνση το αδιέξοδο του κερατά, ενώ η Ελένη Κρίτα φτιάχνει με σωστές δόσεις αδιαφορίας και βρασμού τη μοιχαλίδα. Η Άντρη Θεοδότου, ως φιγούρα και ως ερμηνεία, δίνει μια απαστράπτουσα Εστέρ, αθώα και δαιμόνια, ενώ η Λίνα Μακράκη υποκύπτει κάπως στα εξωτερικά φαρσικά στοιχεία οδηγώντας ενίοτε την υπηρέτρια στη σχηματοποίηση. Ο Δημήτρης Γιαννόπουλος διασκεδάζει την κενή βερμπαλιστική αυτάρκεια του Στρατηγού και ο Χρύσανθος Καγιάς συμπληρώνει αποτελεματικά την καλή διανομή.